

Prefață

Născuți și crescuți în era comunismului, o eră în care nu existau droguri în viața reală, decât în puținele filme pe care le vizionam, noi, părinții și bunicii de-acum, nu am anticipat pericolul la care sunt expuși în prezent copiii, respectiv nepoții noștri.

După Revoluție a început o nouă lume, total diferită de cea în care am fost noi născuți, crescuți și educați, o lume a libertății greșit înțeleasă, o lume agitată, fără caracter, a desfrâului, o lume a prostituției, a traficului de carne vie și de droguri, o lume nedreaptă, plină de egoism, fără bariere, unde nu există norme etice, pe scurt, într-o propoziție, o lume fără Dumnezeu. Și acolo unde Dumnezeu nu e, nimic bun nu e!

Copiii pleacă la drum doar cu ce sfaturi primesc din familie și intră în această lume în care nu-i deloc ușor să trăiești. În această lume dură, aflată în derivă, tentațiile sunt pretutindeni și-i atrag pe oameni să cadă în ispită. Nesesizând pericolul, aceștia devin victime rând pe rând, atât adulții, cât mai ales copiii.

Consumul de droguri este o lume separată, o lume nevăzută, dar care există lângă noi de trei decenii. Și dacă la ora actuală există familii care datorită credinței fac față acestei lumi, sunt numeroase alte familii care-au pierdut controlul, care sunt depășite de situație și nu mai pot ține frâiele. În lumea drogurilor copiii sunt ademeniți, iar unii părinți, din nefericire, o cunosc mult prea târziu, sperați și cu sufletul la gură, după ce își dau seama că ai lor copii sunt captivi în ea.

Acei părinți, din cauza necredinței, ori nu au știut de pericolul drogurilor, ori au fost nepăsători și și-au pus în copil încrederea pe care era important să și-o pună în Dumnezeu, zicându-și: „*Eu am încredere în copilul meu, mie nu mi se poate întâmpla așa ceva, am vorbit cu el/ea, fiul/fiica mea nu ar consuma niciodată droguri*”. Fără să ia în calcul că în interiorul fiecărui copil se produc multe modificări de ordin hormonal, modificări care contribuie la schimbările emoționale și comportamentale și care uneori dau un disconfort lăuntric. Pentru un copil, vârsta pubertății aduce cu ea dorința distanțării de părinți, a creării unei independențe decizionale și a nemulțumirii că părinții nu-l înțeleg, intrând deseori în conflict cu aceștia. Fiecare dintre noi își amintește de gândirea și dorințele fără logică din perioada copilăriei.

Pubertatea este vârsta la care copiii sunt în căutare de trăiri puternice, de aici venind și pericolul accesării drogurilor cu foarte mare ușurință. Mai mult de

atât, vârsta adolescentină aduce cu sine primii fiori ai dragostei, sentiment care nu este întotdeauna în zona pozitivă, dar și luarea deciziilor ca urmare a provocărilor, a presiunii emoționale, sociale sau a anturajului.

Coincidență sau nu, statisticile spun că debutul în consumul de droguri se face în perioada în care copilul este supus schimbărilor la nivel hormonal specifice pubertății care este din ce în ce mai precoce. Treptat, în același timp cu trecerea anilor, a scăzut vârsta inițierii în consum, în prezent situându-se la 11–12 ani. În această perioadă de dezvoltare, creierul unui copil crește și descrește pentru a forma circumvoluțiuni, iar starea pe care o transmite organismului nu este una confortabilă. Astfel, minorul este apăsător de multe frământări lăuntrice, iar drogurile sunt promovate de cei care se ocupă cu traficul lor ca fiind „*antidotul*” acestor frământări. Apar în viața copilului „știutori” care se oferă să-i facă bine, recomandându-i și administrându-i gratuit, pentru început, o substanță care să-i provoace stări de liniște. Încercând această „doctorie”, copilul ajunge să-i dea dreptate celui care i-a recomandat-o și să ajungă la concluzia că NU, nu i-a provocat niciun rău, așa cum a fost avertizat de către părinți, bunici sau alte persoane din familie. Apare efectul placebo, care păcălește creierul cu o stare de relaxare. Totodată, apare și încrederea că cel care i-a sugerat să consume droguri îi vrea binele, fără să știe că „binele” îi „arde” creierul și că fiecare doză consumată contribuie la deteriorarea întregii lui vieți. Și, peste ceva timp, când, inevitabil, își face apariția o nouă frământare în interiorul lui, copilul știe cu ce să se „trateze” și apelează la „binefăcătorul” care, data trecută, i-a venit în ajutor. Și acesta nu-i greu de găsit, el este în apropiere tot timpul, uneori făcând parte chiar din anturajul copilului, alteleori fiind apropiat al altei persoane din grupul de prieteni. Nu este greu de găsit deoarece așteaptă, în mod strategic, ca o nouă victimă să-i devină sursă de venit. Știe că așteptarea va da roade ca urmare a creării dependenței, iar ulterior consumatorul îi va asigura tot confortul, fără să depună vreun efort.

Toate aceste fapte se întâmplă zilnic, lângă noi, adulții acestei țări, cei care au datoria morală de a avea grijă de copiii societății în care trăim, viitorul națiunii noastre. Zeci de ani s-a întâmplat, ducând la creșterea privind rata consumului, scăderea vârstei la care copiii încep să consume și, din păcate, la mii de decese cauzate de dependența de droguri, de accidente, tâlhăriile sau furturile soldate cu morți, crimele sau sinuciderile provocate de consumatori, toate aceste cifre stârnind îngrijorarea tuturor părinților și bunicilor. Aceste mii de morți au lăsat în urmă mii de familii distruse.

Pe fondul acestei îngrijorări naționale, s-au pus bazele volumului de față, autorii fiind încrezători că ajutorul va veni de la Dumnezeu, din cer, dar, pentru

aceasta, noi, adulții societății actuale, responsabili de creșterea, îngrijirea, întreținerea și educarea copiilor, trebuie să ne unim forțele pentru a-i proteja de flagelul care a luat și ia amploare pe zi ce trece și care „*acaparează*” din ce în ce mai multe victime. Pentru că, potrivit proverbului românesc „*Dumnezeu ne dă, dar nu ne bagă în traistă*”, e datoria noastră de a avea grijă de darurile primite de la El, de a mulțumi și a ne ruga zilnic pentru copiii țării noastre, viitorul României.

Informațiile ce relatează cauzele, începutul, evoluția, transformarea și deznodământul fenomenului distrugător, și care sunt cuprinse în filele acestui volum, sperăm să fie de un real folos, considerând noi că un părinte informat este bine „*înarmat*” și poate îndepărta, la timp, posibilul pericol care s-ar putea abate asupra familiei sale, în special asupra copilului sau copiilor acelei familii. Pentru că informația îmbunătățește viața, iar dacă, din nefericire, s-au produs greșeli, tot cu ajutorul informației, acestea se pot remedia, fără însă a se repeta. Printr-o informare corectă, un om are lecția învățată și își dă seama dacă drumul ales nu este unul bun, oprindu-se la timp, fără a merge dintr-o greșeală în alta, perpetuând răul.

În conținutul volumului este creionată o imagine de ansamblu prin care totul este explicat cu claritate și simplitate, dar pe lângă altele, și cu dorința de a atinge inimile a milioane de părinți. S-a mers pe premisa: „*cu cât află mai multe, cu atât ești lovit mai puțin*”. De aceea, prin intermediul cărții, se trag semnale de alarmă și sunt lansate informații cu privire la modalitatea ca fenomenului distrugător să-i fie schimbat sensul dinspre progres către regres. Pentru aceasta este necesar să se cunoască în mod cât mai amănunțit acest flagel, care, în mod subtil, distruge vieți.

Este important să se țină seama că drogurile există peste tot, chiar dacă acestea nu se văd, nu se consumă și nu se vând la vedere, și trebuie tratată cauza care îi împinge pe copiii și tinerii noștri la accesarea lor. Este mai ușoară prevenirea decât combaterea și pentru a nu se ajunge la efecte, efecte care se văd zi de zi cât sunt de periculoase și distrugătoare; este necesar ca părinții să cunoască întregul complex de împrejurări care servesc, pentru copii, drept puncte de plecare către consum. Este o problemă socială ce presupune interes național, o problemă gravă care să nu fie ignorată și care să se afle în vizorul adulților responsabili de siguranța, sănătatea și securitatea copiilor acestei țări.

Cartea noastră dorim să fie, pentru cititorul drag, un microscop, care să îl ajute să privească realitatea, dincolo de aparențe. Prin credință, să aibă puterea să-și focalizeze propriii copii, ființe ce reprezintă fasciculele vieții pe care el a perpetuat-o și pe care să le poată țină cu lumină, în lumină. Să strălucească și nimic să nu poată umbri ceea ce a adus pe lume, iar traiectoria lor să fie una dreaptă, neîntreruptă și fără deviații.

Asemenea unui rezumat, personalizăm cartea de față cu o definiție proprie, și anume:

„Mângâiere, pansament și terapie pentru copiii ale căror vieți au fost mușcate de drog și sunt încă sângerânde din cauza efectelor nemiloase ale acestuia, iar pentru cei ale căror suflete nu au fost atinse de substanțele stupefiante, un ghid spiritual care să le fie scut și să-i țină într-o permanentă comuniune cu Divinitatea, căci astfel, garantat, sunt în afara oricărui pericol”.

Autorii speră ca acest volum să fie un colac de salvare, care, precum arca lui Noe, să scape de la moarte vieți omenești. Colac care să-i protejeze de primejdii atât pe copiii care înoată lângă părinți, cât și pe cei care se zbat, fiind luați de valurile drogurilor și îndepărtați de cei dragi lor.

Dumnezeu să ne ajute!

*„Statul în care ar trebui să patroneze religia,
să-și educe cetățenii în pietate,
este un stat ideal”*

Platon

Introducere

De ce CREDINȚA reprezintă protecție și remediu în consumul de droguri?

Pentru că acolo unde este credință nu există consum de droguri, iar unde există consum, este o lipsă totală de credință.

Are un rol foarte important în viața omului CREDINȚA, în cazul de față, pentru a PREVENI consumul de droguri și nu numai. Dacă, din păcate, există consum, prin CREDINȚĂ se ajunge la REMEDIU, așa cum Sfântul Prooroc David menționa în Psalmul 118, versetul 9 „*Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale.*” După eliberarea din dependență, pentru a nu exista riscul recăderilor în consum și a se menține starea de abținere, este necesar ca omul să aibă RECUNOȘTINȚĂ, tot prin CREDINȚĂ. Aceasta reprezintă prețuire pentru ajutorul dat și este întâlnită la majoritatea cultelor religioase. Astfel, iudeii, în semn de recunoștință, fac zilnic peste o sută de divinizări, iar musulmanii își exprimă acest sentiment prin respectarea Ramadanului (luna sfântă a anului dedicată postului). În diverse țări creștine precum Franța, Marea Britanie, SUA sau Canada este sărbătorită Ziua Recoltei, toamna, prin care se aduc mulțumiri Creatorului pentru roadele pământului.¹

Pe parcursul lecturării cărții de față, va fi întâlnit foarte des un personaj care este protagonistul consumului de droguri și se poate spune că deține „brevetul” acestui fenomen distrugător. Stă la baza tuturor relelor, zilnic fiind prezent pe buzele oamenilor aflați la mânie, lipsiți de răbdare și stresați, dar și în mintea celor plini de ură, lăcomie, invidie, falsitate, lașitate și egoism. A fost încă de la crearea omenirii împotriva Divinității, dar și a umanității. Are în viața oamenilor un rol distrugător, de a dezbină ceea ce Dumnezeu unește, de a dărâma ceea ce Dumnezeu clădește, chiar și de a-l determina pe cel pe care a pus stăpânire să-și ia viața. Este permanent prezent printre oameni și-n viclenia lui încearcă să-i atragă de la cărarea îngustă și dreaptă a poruncilor lui Dumnezeu în largimea haosului creat de el. Încearcă, iar în rândul celor lipsiți de credință reușește pentru că doar prezența Divinității îl blochează, în rest, nimic nu-i stă în cale. În ceea ce privește consumul de droguri, îi adună în ceata lui pe cei lipsiți de Dumnezeu, îi poziționează pretutindeni în puncte strategice și, cu ajutorul acestora, provoacă

¹ Wikipedia.

durere, pentru că doar asta știe să facă. Considerându-se supraom, se preface în funcție de situație și transformă într-o secundă binele în rău. Are mai multe porecle: drac, diavol, satana, cel viclean, încornoratul, împielitatul, Aghiută, ăla din gărlă, ăl cu coadă și coarne, dușmanul omului sau necuratul. Înainte de încheierea descrierii, este important de menționat că cei care sunt racolați în tabăra drăcească, devin victimele acestuia și cu greu mai pot ieși de-acolo. Singura scăpare din iadul care reprezintă împărăția dracului este credința.

Prin definiție, credința reprezintă convingere despre existența lui Dumnezeu, fidelitate, devotament, statornicie, încredere, certitudine și siguranță.² Dacă ființa omenească, creație a Divinității, are aceste trăiri față de Cel de Sus, acea ființă este îmbrăcată în armura divină și orice pericol care i-ar da târcoale nu o poate atinge. Dacă omul viețuiește cu credință, acesta este unit cu harul dumnezeiesc care se comportă ca o „*oglină a sufletului*”, și prin tot ceea ce face împrăștie lumină, lumină care pătrunde până în cele mai întunecate zone, ajutându-l să distingă binele de rău. Pentru a înțelege mai bine, să ne imaginăm cum se comportă o oglindă aflată într-o încăpăre întunecată, lipsită de lumină. Ea, oglinda, este singurul obiect care se face văzut cu ajutorul captării celei mai firave, plăpânde și insesizabile raze prin care se propagă lumina din exterior. La o simplă mișcare a ei, cu o viteză egală cu viteza luminii, oglinda ne arată traiectoria și direcția dinspre care pătrund razele luminoase. Mai eficientă decât o busolă, oglinda indică în mod rapid calea dinspre întuneric către lumină. În acest fel se comportă credința pe care nu degeaba am numit-o „*oglină a sufletului*”. Dacă sufletul unui om are credință, acesta nu-și lasă trupul în care este sălășluit în suferință. Sufletul unui credincios are puterea, prin credința lui, de a-l scoate pe acesta din cele mai grele, întunecate și dureroase întâmplări, oferindu-i lumină. Și la despărțirea de trup, când misiunea lui pe acest pământ se încheie, când Dumnezeu îi ia omului viața pe care El i-a dăruit-o, sufletul tot către lumină se îndreaptă, urcându-se la cer. Chiar și atunci, în cea din urmă clipă, cu ultimele puteri, el, sufletul, își face datoria și trage de trup spre lumină. Deși separarea se produce, trupul rămânând inert, sufletul nu se îndură să-l abandoneze și până la înmormântare stă lângă cel care i-a fost destinat pentru o viață. Și încă 40 de zile de la deces, sufletul pribeag își caută trupul prin toate locurile prin care au fost împreună, pe perioada uniunii lor. Dar fără rezultat, pentru că Dumnezeu a pus punct misiunii sale pe pământ.

² Dexoline.

De remarcat este că dacă și trupul ar avea grijă de suflet așa cum sufletul îi este loial corpului, omul ar avea o viață lipsită de griji. O viață în care sufletului i-ar fi dat doar ceea ce este plăcut lui Dumnezeu și care nu i-ar dăuna. Pentru că, așa cum știm cu toții, omul este format din trup, minte și suflet, aflate într-o permanentă legătură pe tot parcursul vieții și funcționând împreună ca un adevărat mecanism. În suflet sunt „înmagazinate” toate trăirile și simțirile la care trupul și mintea omului participă. Sufletul este un pic din Dumnezeu, pe care l-am primit fiecare dintre noi. Acest „strop” este oferit de către Divinitate, în mod egal, tuturor oamenilor, fără a face diferențe. El, Creatorul, „picură” în interiorul uman suflet care conține aceeași doză de îndumnezeire. Nu există om care să aibă mai mult suflet decât semenii săi. Diferența este dată de ceea ce fac în propria existență, cum își tratează oamenii propriul suflet, dar și în ce fel interacționează cu celelalte, asemenea lor. Totalitatea gândurilor, emoțiilor, impresiilor, sentimentelor, tulburărilor și durerilor fizice sau psihice sunt trecute prin minte și adunate în suflet. Produsul finit este stabilit de intensitatea factorilor pozitivi sau negativi, care au contribuit la întreținerea stării afective.

Astfel, sufletul unui om este un cumul de trăiri, bune sau rele, adunate de-a lungul întregii sale existențe cu care pleacă spre viața veșnică. Dumnezeu îi dă creației sale, în momentul conceperii, suflet nou, curat, nezgâriat, nepătat și însoțit de instrucțiuni de folosire care sunt reprezentate de decalog, și anume cele zece porunci, pentru o funcționare cât mai adecvată. Îi lasă și liberul-arbitru pentru a-și croi singur calea și modul de a trăi. După parcurgerea drumului vieții, Dumnezeu preia sufletul ca produs finit al stărilor prin care omul l-a trecut, prin voința sa, valorificându-l cu ajutorul credinței sau exploataându-l în alte scopuri decât cele divine. Așa cum descriam anterior, sufletul și după separarea de trup îi este devotat acestuia, pe când trupul ajunge uneori în situația de a-și urî sufletul, determinând sinuciderea. La consum de droguri ajung cei care au dureri sufletești, iar în dependență ating această stare prin care simt că nu au de ce trăi, urându-și propria existență. De aceea, după crearea dependenței este foarte greu să renunțe la consum pentru că lor nu le mai pasă de sufletul ce reprezintă sursa vieții, fiind dezgustați de zilele trăite.

Pentru a se evita nemulțumirea față de viața trăită, reprezintă o necesitate să ne păstrăm sufletul curat, astfel încât el să aibă puterea și aptitudinea pentru care a fost creat. Suntem direct răspunzători de sufletele noastre dar și de sufletele copiilor dăruiți de Dumnezeu, până când aceștia cresc. Sufletul unui copil, de la zămisirea în pânțe, se află în custodia noastră, a părinților, iar buna sau reaua